

2016. december 14. szerda: Keresztes Szent János ünnepe

Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zs 84; Lk 7,18b-23

Harmatozzatok, egek a magasból, hulljon igazság a fellegekből!

A mai igehelyek vezérfonala a jeleken és a tanúságtevésen nyugszik. Az Ézsaiás részben az igaz, egyedüli és szabadító Isten, aki világosságot alkot és jólétet szerez nekünk, saját maga mellett tesz tanúságot. A zoltár éneke mintegy előhírnöke az Isteni kegyelemnek, azaz a Fiú Isten földre születésének, aki által az irgalom és az igazság megtestesül. Az evangéliumi részben Jézus a gyógyításait emeli ki.

Jézus élete azért volt történelemben gazdag és intenzív, mert ő folyamatában és életvitel-szerűen tett tanúságot Isten szeretetéről. Tanításban, gyógyításban, példamutatásban, és erre tanított minket is. A hétfő lehetett a lelki bajok oldásának napja, a vasárnap a tanításé, a szerda a testi bajoktól való megszabadításé. Ezért, mikor János tanítványai megkérdezik őt, hogy adjon magáról tanúságot, aznapi cselekedeti *hangsúlyát* állítja eléjük bizonyossággal.

Az adventi időben most mi is megkérdezzük: Jézus-e a megígért Megváltó, vagy mást várjunk? Isten most a mi személyes válaszunkra, a mi hitvallásunkra vár. Nem várakozhatunk örökké, mert nem a várakozás a cél, hanem a megérkezés.

Adventi utunk mai állomásán megemlékezünk Keresztes Szent Jánosról, a kármelita rendet megújító reformerről, Avilai Szent Teréz gyóntatójáról.

Nekem van-e Bokor-megújító gondolatom, készítem, tettem? Én vagyok-e valaki(k) lelki atyja, támasza, vezetője?

A TE mai napodnak, gondolataidnak, szavaidnak, cselekedeteidnek hol volt a *hangsúly*, mivel igazolták, hitelesítették hovatartozásodat?

Tegyünk tanúbizonyosságot cselekedeteinkkel, életünkkel - egész lényünkkel!

Adj, Uram, ehhez tiszta szívet, látó szemeket, halló füleket, bölcsességet és bátorságot!
Ámen!

Magyar Jani, Székesfehérvár

